ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΛΛΟΣ

Τοῦ ΡΙΝΤΥΑΡ ΚΙΠΛΙΓΚ

«Ἅμα ἡ γῆ ἀρρώστησε, κ' ὁ οὐρανὸς δὲν ἦταν πειὰ γαλάζιος, καὶ ἡ βροχὴ τὰ σάπισε τὸ δένδρο, ἤρθε ὁ πεθαμένος πάνω στ' ἄλογο, μιὰ μέρα τοῦ φθινοπώρου νὰ ξαναδῇ ὅτι ἀγάπησε...»

(Παλιὰ μπαλλάντα)

Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ συνέβη ἐδῶ καὶ πάρα πολλὰ χρόνια, τότε ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχε κτισθεῖ κανένα δημόσιο κτίριο στὴ Σίμλα, καὶ δὲν ὑπῆρχε ὁ μεγάλος δρόμος ποὺ κάνει τὸ γῦρο τοῦ Σακκό.

Ὅταν ἀκόμη κατοικοῦσαν σ' ἕνα σπιτάκι σᾶν περιστερεῶνα, οἱ γονεῖς τῆς Μὶς Γκόρη, τὴν πάντρεψαν μὲ τὸ Συνταγματάρχη Σράντερλω. Δὲν τὴν ἐπερνοῦσε βέβαια πολὺ περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνια. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε μισθὸ διακόσιες ρουπιὲς τὸ μῆνα καὶ ἀρκετὴ ἀκόμη ἀτομικὴ περιουσία ἦταν οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος.

Ἦταν ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια, καὶ ἅμα ἔκανε κρῦο ὑπέφερε ἀπὸ κάποια παλιὰ πνευμονία. Τὸ καλοκαίρι ἐκινδύνευε διαρκῶς νὰ πάῃ ἀπὸ ἡλίασι, ποτὲ ὅμως ἡ ἡλίασις δὲν κατόρθωνε νὰ τὸν ξεμπερδέψει.

Μὴ μὲ παραξηγήσετε; δὲν θέλω νὰ πῶ κακὸ γιὰ τὸν Σράντερλω· ἦταν, κατὰ τὸ σύστημά του, καλὸς σύζυγος καὶ δὲν ἐθύμωνε παρὰ ὅταν τὸν περιποιοῦνταν ἄρρωστο, κ' αὐτὸ συνέβαινε ὡς δεκαεπτὰ ἡμέρες τὸ μῆνα.

Δὲν ἔκανε φιλαργυρίες στὴ γυναῖκα του, καί, κατ' αὐτόν, αὐτὸ ἦταν μεγάλη φιλοφρόνησις.

Κ' ἐν τούτοις ἡ κυρία Σράντερλω δὲν ἦταν εὐτυχισμένη.

Τὴν εἶχαν παντρέψει πρὶν κλείσει ἀκόμη τὰ εἴκοσι, κ' ἐνῶ εἶχε δώσει σ' ἄλλον τὴ φτωχὴ μικρὴ καρδιά της.

Ἐλησμόνησα, ἀλήθεια, τ' ὄνομά του, ἀλλ' ἂς τὸν ποῦμε ὁ Ἄλλος.

Αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε χρήματα, οὔτε μέλλον. Δὲν εἶχε καὶ οὔτε τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ νομίζω πὼς κατεῖχε κάποια θέσι στὴν ἀστυνομία.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐν τούτοις ἐκείνη τὸν ἀγάπητε τρελλά, καὶ εἶχαν ἀνταλλάξῃ ὑπόσχεσιν γάμου, ὅταν παρουσιάστηκε ὁ Σράντερλω καὶ ἐδήλωσε στὴν κυρία Γκόρη ὅτι θὰ ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὴ κόρη της.

Ἡ ἄλλη τότε ὑπόσχεσις ἐσβύστηκε, διελύθη ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς κυρίας Γκόρη.

Ἡ κόρη ἐν τούτοις, δὲν ἔκλαψε ποτέ, οὔτε ἀκόμη τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της γιὰ τὸ χάσιμο τῆς ἀγάπης της.

Ὁ Ἄλλος ὑποτάχθηκε ἤρεμα καὶ περήφανα κ' ἐπέτυχε νὰ διορισθῇ στὴ χειρότερη καὶ μακρυνότερη θέσι ποὺ κατόρθωσε νὰ εὕρῃ. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος θὰ τὸν παρηγοροῦσε, ὑπέφερε ἀτὶ διαλείποντας κ' ἴσως αὐτὸ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ ξεχνᾷ τοὺς ἄλλους πόνους του.

Εἶχε ἐπίσης ἀδύνατη καρδιά, καὶ μποροῦσε καὶ νὰ πεθάνῃ. ἔξαφνα.

Ἐπέρασαν λοιπὸν μερικοὶ μῆνες, καὶ ἡ κυρία Σράντερλω ἄρχισε νὰ εἶνε ὅλο ἄρρωστη. Δὲν ἔλυωνε ἀπὸ τὴ λύπη, ὅπως γράφουν στὰ μυθιστορήματα, θαρρεῖς ὅμως πὼς ἐμάζευε ὅτι ἀρρώστεια εὑρισκόταν στὸν τόπο, ἀπὸ ἁπλὸ πυρετὸ κ' ἀτάνω.

Καὶ στὴν καλλίτερη ἀκόμη ἐποχὴ δὲν ἦταν παρὰ μετρίως διμορφη μὰ μὲ τὶς ἀρρώστιες κατάντησε πραγματικὰ ἄσχημη.

Ἔτσι, τοὐλάχιστον, ἔλεγε ὁ Σράντερλω ποὺ εἶχε καὶ καμάρι πὼς δὲν ἔχρυβε ποτὲ τὴ σκέψι του.

Ἅμα ἔχασε τὴ δροσερότητα της, τὴν ἄφησε νὰ κάνῃ ὅτι θέλει, κ' αὐτὸς ἐξαναγύρισε στὰ καταγώγια ποὺ ἐγνώριζε ἀπὸ ἐλεύθερος.

Καὶ τὴν ἔβλεπε κανεὶς νὰ περνοδιαβαίνῃ πάνω σὲ ἄλογο, ἀπὸ τὸ Σίμλα Μώλ, μὲ ὕφος κουρασμένο, μ' ἕνα μεγάλο φλάθινο καπέλλο ποὺ τῆς ἔπεφτε ὡς τὸν ὦμο, κ' ἀπάνω σὲ μία σέλλα τόσο ἀξιοθρήνητη ποὺ ἦταν λυπημός.

Δὲν τὴν καλοῦσαν ποτὲ σὲ χοροὺς γιατὶ ἐχόρευε ἐλεεινά. Καὶ ἦταν τόσο ἀσήμαντη, καὶ χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον ποὺ σπανιώτατα ἐτύχαινε νὰ εὕρῃ καὶ κανένα ἐπισκεπτήριο μέσα στὸ γραμματοκιβώτιο.

Ὁ Σράντερλω ἔλεγε πὼς ἂν ἐφαντάζονταν ὅτι θὰ καταντοῦσε τέτοιο σκιάχτρο, ὁρισμένως ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἔπερνε.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν μιὰ μέρα ὁ Σράντερλω ἔφυγε γιὰ τὸ σύνταγμά του. Ταυτοχρόνως ἐγνώσθη πὼς ὁ Ἄλλος γύριζε ἄρρωστος, ἐτοιμοθάνατος ἴσως στὸ Μώλ.

Ἐκείνη τὸ εἴξερε, κ' ἐγνώριζε ἀκόμη, πρᾶγμα ποὺ δὲν μ' ἐνδιέφερε, τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπανόδου του.

Θὰ τῆς εἶχε γράψει, ὑποθέτω.

Δὲν εἶχαν ποτὲ ξανασυναντηθεῖ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ γάμου της...

Καὶ τώρα ἀρχίζει τὸ δυσάρεστο μέρος τῆς ἱστορίας :

Κάποια πρόσκλησις μὲ εἶχε κρατήσει ἀργὰ εἰς τὸ μέγαρο Ντοβυντάλ. Ἡ κυρία Σραντερλώ, ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἐπηγαινοχότανε εἰς τὸ Μώλ, μέσα στὴ βροχή.

Ἐνῶ ἀνέβαινα στὸ ἁμάξι στὸ δρόμο συνάντησα μιὰ **τόγκα** καὶ τὸ ἄλογάκι μου, ἀνυπόμονο ἀπὸ τόσων ὡρῶν ἀκινησία, ἄρχισε νὰ καλπάζῃ.

Πολὺ κοντὰ στὸ δρόμο πρὸς τὸ σταθμὸ τῆς **τόγκα**, συνάντησα τὴ κυρία Σράντερλω, μουσκεμμένη ἀπὸ τὴ κορφὴ ὡς τὰ νύχια, φανερὰ κάτι περιμένοντας.

Ἐγύρισα πρὸς τὸν ἐπάνω δρόμον, γιατὶ ἡ τόγκα δὲν ἦταν δουλειά μου, ὅταν ἄκουσα ἄγριες φωνές.

Ἐπέστρεψα εὐθὺς καὶ στὰ φῶτα τοῦ σταθμοῦ, εἶδα τὴν κυρία Σράντερλω γονατισμένη μέσα στὶς λάσπες στὸ πίσω κάθισμα τῆς **τόγκας** ποὺ εἶχα συναντήσει στὸ δρόμο νὰ ρίχνῃ ἀπελπιστικὲς φωνές.

Ἐνῶ δὲ ἐπλησίαζα ἔπεσε ἀνάσθητη μὲ τὸ πρόσωπο στὶς λάσπες.

Ὁ Ἄλλος καθόταν εἰς τὸ πίσω κάθισμα πολὺ πολὺ ἄρρωστος κρατῶντας μὲ τόνα χέρι τὸ στήριγμα της τέντας, ἐνῶ τὸ νερὸ ἔσταζε ἀπὸ τὸ καπέλλο καὶ τὰ μουστάκια του. Ἦταν νεκρός !

Φαίνεται πὼς ἡ καρδιά του δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ σὲ τέτοιο ταξεῖδι, ἑξῆντα μίλλια, σ' ἕνα ἁμάξι ποὺ διαρκῶς ἐταλαντεύετο.

Ὁ ὁδηγὸς τῆς **τόγκας** μοῦ εἶπε :

— Ὁ Σαχίμπ ἀπέθανε δυὸ σταθμοὺς μετὰ τὸ Σολόν. Τὸν ἔδεσα γερὰ μ' ἕνα σχοινί, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ στὸ δρόμο κ' ἔτσι ἐφθάσαμε στὴ Σίμλα. Θὰ μοῦ δώσῃ ὁ Σαχίμπ τὸ μπαξίς... ἐτούτος ὁ ἄλλος — προσέθεσε δίχως νὰ κοιτάξῃ τὸν νεκρὸ — θὰ μοῦδινε μιὰ ρουπιά.

Ὁ Ἄλλος καθισμένος πάντα μὲ τὸ πρόσωπο συνεσπασμένο, φαινότανε σᾶν νὰ διασκέδαζε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἔφθασε.

Καὶ ἡ κυρία Σράντερλω πεσμένη πάντα μέσα στὴ λάσπη ἄφησε ἕνα λυγμό.

Δὲν εὑρισκόταν κανένας ἄλλος στὸ σταθμό, κ' ἔβρεχε, κατακλυσμός.

Τὸ πρῶτο ποὺ εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ ὁδηγήσω τὴν κυρία Σράντερλω στὸ σπίτι της. Τὸ δεύτερο νὰ φροντίσω νὰ μὴ ἀνακατευθῇ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι τ' ὄνομά της.

Ὁ ὁδηγὸς πῆρε πέντε ρουπιὲς γιὰ νὰ πάῃ νὰ φέρῃ ἕνα ρίκσοον (φορεῖον) γιὰ τὴν κυρία **Σράντερλω**· ἔπειτα θὰ συνεννοοῦνταν μὲ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς τόγκας γιὰ νὰ διευθετήσῃ τὰ πράγματα μὲ τὸν Ἄλλον. Μετέφερα τὴν κυρία Σράντερλω, κ' ἐπεριμείναμε τὸ **ρίκσοον** ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἄλλο τὸν ἀφήσαμε στὴν ἴδια θέσι ποὺ βρισκόνταν ὅταν ἔφθασε.

Ἡ κυρία Σράντερλω, δὲν ἦταν σὲ κατάστασι νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κλαίῃ.

Μόλις ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της, ἐδοκίμασε νὰ φωνάξῃ, ἔπειτα ἄρχισε νὰ προσεύχεται γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ Ἄλλου.

Ὅταν ἦλθε τὸ **ρίκσοον** προσεπάθησα καὶ τὴν ἔβαλα μέσα σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Ἦταν ἀλήθεια φοβερὰ ὅλα αὐτά, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος, πρὸ παντὸς ὅμως, ὅταν τὸ **ρικσοον** ἐπέρασε μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τῆς τόγκας καὶ εἶδα πάλι τὸ κίτρινο χέρι, ποὺ ἔσφιγγε ἀκόμη τὸ σχοινὶ τῆς τέντας, τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ.

Ἡ κ. Σράντερλω κρυολόγησε ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπεισοδίου τούτου.

Καὶ ὅταν τῆς ἐπέρασε τὸ κρυολόγημα ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ τὴ διαμονή της μέσα στὴ βροχή, καὶ ἄρχισε πάλι νὰ βγαίνῃ, δὲν τῆς ἐξέφυγε ποτὲ οὔτε λέξις, οὔτε κίνησις ποὺ νὰ θυμίζῃ ἐκείνη τὴν συνάντησί μας.

Ἴσως καὶ νὰ μὴ μὲ εἶχε ἀναγνωρίσῃ.

Ἐξακολούθησε ὅπως καὶ πρὶν νὰ πηγαινοέρχεται στὸ Μὸλ μὲ ἐκείνη τὴ παλιὰ σέλλα πάνω σὲ ἄλογο. Κ' ἐνόμισες πὼς περίμενε διαρκῶς κάποιον νὰ συναντήσῃ ξαφνικὰ στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου.

Μετὰ δύο χρόνια ἐπέστρεψε στὴν Ἀγγλία, καὶ πέθανε στὸ Μπουρνεμούθ, νομίζω.

Ὁ Σράντερλω δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ, ἅμα εἶχε καμιὰ κρίσι μελαγχολίας στὴ λέξη : «Ἡ καϋμένη, ἡ ἀγαπημένη, μου γυναικούλα!»

Καὶ πραγματικὰ ἡ κ. Σράντερλω ὑπῆρξε μια μάρτυς !...

Μετάφρ. **Φλ....**

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΕΙΣ ΑΣΧΗΜΟΝ

Ὅσα ροῦχα κι' ἂν φορέσῃς
Εὐμορφιὰ ὅση κι' ἂν θέσῃς
Μὲ τὴν ψεύτικη μπογιά.
Τὴν ἀσχήμια ν' ἀφαιρέσῃς,
Ἄχ ! ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃς
Νὰ τὴν κάμῃς εὐμορφιά !...

Γκρὶφ